

וְהַיֵּעָרֵב וְהַיֵּבָקֵר, יוֹם שְׁנִי.

ג'זדיאן ונונו

6 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים: זֶה רִקְיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם, וְהִי מִבְדִּיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם. 7 וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־הָרָקִיעַ, וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לָרָקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לָרָקִיעַ; וַיְהִי־כֵן. 8 וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָרָקִיעַ שָׁמַיִם. וְהַיֵּעָרֵב וְהַיֵּבָקֵר, יוֹם שְׁנִי. {פ} בראשית פרק א'

שנים רבות חיה ונונו מול נוף הים התיכון שכבר הפך לדבריה לחלק משדה הראייה שלה, צף ועולה ומופיע בצורה שוב ושוב. הוא פיגורטיבי ולירי בעת ובעונה אחת. היא עושה שימוש בפלטת צבעים מצומצמת בטווח שבין שחור ללבן, כדמדומי חלומות של צבע ומחלקת את מצע הציור היא שלה לשני רגיסטרים ברורים ומתוחמים, לשני מישורים צפים ורטטים. לולא דימוי הסירה המקועקע לכל אחת מן העבודות, הן יכלו להיראות כמופשט מוחלט. הסירה מארגנת ומעגנת את המבט, משליטה סדר לתוך החומר ההילולי, הכאוטי, השולט בקומפוזיציות. היא החותמת המכניסה לתוך הריק נוכחות אנושית. רגע לפני שהיא מציירת את הסירה, שתמיד מגיעה כנגיעה האחרונה בציור, "אין שם כלום", לדבריה. הסירה משייטת ומהדהדת כהד רחוק בין משקלי הציור ומשקלי התודעה של האמנית ושל הצופה. כותרת התערוכה "וְהַיֵּעָרֵב וְהַיֵּבָקֵר, יוֹם שְׁנִי" חותמת את יום בריאת העולם השני מבראשית פרק א' והיא מבקשת לבטא את היצירה מתוך החומר של הכאוס, של התווה ובוהו לכדי דימוי, לכדי יצירה ובריאה פרשנית, מאוחרת, אמנותית.

העבודות המוצגות בתערוכה מזמינות להתקרב ולהתרחק מעולם סמוי, ששכבות הצבע שוננו בוחשת בהם כאלכימאית, הם רק החיפוי שלו. בעבודת הוידאו 'היעלמות (אחרי ז'ורז' פרק | Apres Georges Perec)' מנסה ונונו לקפל סירה מנייר. טכניקת האוריגמי שבתרבות היפנית משמשת כרגע מדיטטיבי, הופך לרגע שטמון בו כשלון. בנייר עצמו צרובים כל הניסיונות, הוא זוכר את הדרך והאמנית כמו אינה מצליחה ליצור אובייקט ממשי, אלא רק מסמנת אפשרויות למבנה אשר שב ו"נכשל" עד לניסיון הבא. קיפול הנייר הופך לפעולה המנותקת מן המטרה, היא דרך מבלי יעד. ישנו קשר הדוק בין הפעולה האינסופית של עשייה ללא מטרה, הקושר בין הציור הרפיטטיבי של הסירות אל קיפולי הנייר הסיזיפיים.

גוף עבודתיה של ונונו משמש כמטוטלת של זמן. הוא עוסק בפני השטח, במכניזם הפנימי שלו. הנוף הפשוט לכאורה ודימוי הסירה הארכיטיפי שהיא מציירת נמצא תמיד בתוכה/בתוכנו והוא מעורר תחושת דה ז'ה וו. האם המקום והזמן ימשיכו להתקיים גם בלעדיה? בלעדינו?